

Cartea lui Daniel - Numărul șapte

Șapte împărați

Jeff Pippenger

2023-12-02

Cele șapte tunete reprezintă istoria din 1798 până la 22 octombrie 1844. Acea istorie a fost prefigurată de ultimii șapte împărați ai împărăției lui Iuda, de la Manase, în anul 677 î.Hr., până la Zedechia, în anul 586 î.Hr.

În liniile sacre ale reformei, o caracteristică a împuternicirii primului înger este un simbol care identifică ceva de întindere mondială. La 11 august 1840, solia primului înger a fost împuternicită, iar apoi solia a fost dusă la fiecare stațiune misionară din lume.

„Mișcarea adventă din 1840–44 a fost o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu; solia primului înger a fost dusă la fiecare stațiune misionară din lume.” Tragedia veacurilor, 611.

În mod profetic, la acel timp, îngerul din Apocalipsa 10 a coborât și a pus un picior pe pământ și celălalt pe mare. Sora White a identificat aceasta ca fiind un simbol al extinderii mondiale a mesajului.

„Poziția îngerului, cu un picior pe mare și celălalt pe uscat, semnifică întinderea largă a proclamării soliei. Ea va traversa apele întinse și va fi proclamată în alte țări, chiar în întreaga lume.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volumul 7, 971.

Proclamația lui Cyrus privind primul decret a fost un decret mondial.

Dar acum, în anul întâi al lui Cyrus, împăratul Persiei, ca să se împlinească cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia, Domnul a trezit duhul lui Cyrus, împăratul Persiei, așa încât el a făcut o veste în toată împărăția sa și a pus-o și în scris, zicând: Așa vorbește Cyrus, împăratul Persiei: Domnul Dumnezeu cerului mi-a dat toate împărățiile pământului; și El mi-a poruncit să-I zidesc o casă la Ierusalim, care este în Iuda. Cine este între voi din tot poporul Lui? Dumnezeu lui să fie cu el, și să se suie la Ierusalim, care este în Iuda, și să zidească Casa Domnului Dumnezeului lui Israel (El este Dumnezeu), care este în Ierusalim. Și oricine a rămas în orice loc unde locuiește ca străin, să fie ajutat de oamenii locului său cu argint, cu aur, cu bunuri și cu vite, pe lângă darul de bunăvoie pentru Casa lui Dumnezeu care este în Ierusalim. Atunci s-au ridicat capii caselor părintești ale lui Iuda și Beniamin, și preoții, și leviții, împreună cu toți aceia al căror duh îl trezise Dumnezeu, ca să se suie să zidească Casa Domnului care este în Ierusalim. Ezra 1:1–4.

Întocmai cum primul înger a fost purtat la fiecare stațiune misionară din lume la 11 august 1840, Cyrus se identifică pe sine ca împărat al „tuturor împărățiilor pământului”, în timp ce proclamă primul decret. Coborârea îngerului din Apocalipsa zece, îngerul pe care Sora White îl identifică drept „nimeni altul decât Isus Hristos”, posedă aceleași caracteristici profetice ca îngerul puternic din Apocalipsa optsprezece. Sora White identifică faptul că scopul primului înger era același cu

scopul îngerului din Apocalipsa optsprezece.

„Isus a însărcinat un înger puternic să coboare și să-i avertizeze pe locuitorii pământului să se pregătească pentru a doua Sa venire. Pe când îngerul părăsea prezența lui Isus în cer, o lumină nespusească de strălucitoare și glorioasă mergea înaintea lui. Mi s-a spus că misiunea lui era să lumineze pământul cu slava sa și să-l avertizeze pe om cu privire la mânia lui Dumnezeu care urma să vină.” Early Writings, 245.

Împuternicirea primului înger este un simbol care subliniază un element mondial. Prima solie din vremea lui Hristos a fost împuternicită la botezul lui Hristos. Scripturile arată că tot Israelul a ieșit în pustie pentru a auzi solia lui Ioan.

Atunci au ieșit la el Ierusalimul, și toată Iudeea, și tot ținutul dimprejurul Iordanului, și erau botezați de el în Iordan, mărturisindu-și păcatele. Matei 3:5, 6.

Slujirea lui Hristos a fost îndreptată către Israelul din vechime, iar în acel sens profetic întreaga lume a fost atrasă la Iordan, locul botezului lui Hristos. Totuși, rânduiala botezului, și ceea ce ea reprezenta atunci când Hristos a fost botezat, era îndreptată către întreaga lume.

ឈ្មោះ: «យហូវាយ៉ាគីម» មានន័យថា «ព្រះជាម្ចាស់នឹងក្រណែនឡើង»
ហើយនោះក្នុងពិធីបុណ្យផ្សេងៗទៀតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
កាលណាប្រទេសបាវីលនាំព្រះគ្រីស្ទឡើងចេញពីទឹក និងមិត្តសញ្ញានៃការ «ក្រណែនឡើង»
ចេញពីផ្សេងៗទៀត បានកុលាយជាជនកែមួយនៃការផ្តល់អំណាចនោះ។
នោះក្នុងខ្សែដំបូងនៃសៀវភៅអំពីវាយលើដីបានដកស្រង់រួចហើយ
ខ្ញុំប្រាប់អំពីអត្តសញ្ញាណការឆ្ងល់យឺតរបស់អ្នកដទៃលើបាវីលនៃព្រះរាជក្រឹត្យ
ដោយពាក្យថា «Then rose up the chief of the fathers of Judah and Benjamin, and the priests,
and the Levites, with all them whose spirit God had raised, to go up to build the house of the Lord
which is in Jerusalem.» នៅពេលសារីមួយត្រូវបានផ្តល់អំណាច
នោះមានការក្រណែនឡើងមួយ ដូចដែលត្រូវបានតំណាងដោយឈ្មោះយហូវាយ៉ាគីម។

La 11 septembrie 2001, prima solie a mișcării puternice a celui de-al treilea înger a fost împuternicită, așa cum este prefigurată de împuternicirea primei solii a mișcării puternice a primului înger. Sora White comentează asupra distrugerii Turnurilor Gemene la acea dată.

„Dar vine oare cuvântul pe care l-am declarat eu, că New Yorkul urmează să fie măturat de un val uriaș? Aceasta nu am spus-o niciodată. Am spus, pe când priveam la marile clădiri care se înălțau acolo, etaj după etaj: «Ce scene îngrozitoare vor avea loc când Domnul Se va ridica să zguduie cumplit pământul! Atunci se vor împlini cuvintele din Apocalipsa 18:1–3.» Întregul capitol al optsprezecelea din Apocalipsa este o avertizare cu privire la ceea ce vine asupra pământului. Dar nu am lumină deosebită cu privire la ceea ce vine asupra New Yorkului, decât că știu că într-o zi marile clădiri de acolo vor fi doborâte prin întoarcerea și răsturnarea puterii lui Dumnezeu. Din lumina care mi-a fost dată, știu că nimicirea este în lume. Un singur cuvânt de la Domnul, o singură atingere a puterii Sale mărețe, și aceste structuri masive vor cădea. Vor avea loc scene a căror grozăvie nu ne-o putem imagina.” Review and Herald, 5 iulie 1906.

La înputernicirea primei solii din istoria celor o sută patruzeci și patru de mii, Domnul „S-a ridicat” ca să „zguduie cumplit pământul”. Numele lui Ioiachim simbolizează înputernicirea primei solii. La 11 august 1840, Domnul S-a ridicat de pe tronul Său, a coborât pe pământ și a stat pe uscat și pe mare. La primul decret al lui Cyrus, cei credincioși s-au ridicat. Ioiachim este un simbol nu doar al venirii primului înger, ci el reprezintă și înputernicirea primului înger.

Jehoiakim reprezintă primul dintre ultimii trei împărați, dar el reprezintă și pe al cincilea dintre cei șapte împărați care duc la distrugerea Ierusalimului. Numele acelor șapte împărați sunt foarte grăitoare. Acei șapte împărați au fost Manase, Amon, Iosia, Ioahaz, Ioiachim, Ioiachin și Zedechia.

În istoria milițiilor millerite, Manase reprezintă vremea sfârșitului, în 1798. Manase înseamnă „a face să se uite”, iar în 1798 curva Tirului este uitată timp de șaptezeci de ani. Manase a fost unul dintre cei mai nelegiuți împărați și posedă caracteristici profetice care trebuie luate în considerare.

Ultimii șapte împărați ai lui Iuda reprezintă istoria celor șapte tunete din 1798 până la 22 octombrie 1844. Manase a fost primul dintre cei șapte împărați și, ca primul împărat dintre cei șapte, l-a prefigurat pe Zedechia, ultimul dintre cei șapte împărați. Isus identifică întotdeauna sfârșitul cu începutul. Zedechia, ultimul împărat dintre cei șapte, a fost dus în robia captivității babiloniene. Primul împărat dintre ultimii șapte împărați a fost de asemenea dus în captivitatea babiloniană, prefigurând ducerea ultimului împărat în captivitatea babiloniană.

Și Domnul a vorbit lui Manase și poporului său, dar ei n-au vrut să asculte. De aceea, Domnul a adus peste ei pe căpeteniile oștirii împăratului Asiriei, care l-au prins pe Manase între spini, l-au legat cu lanțuri și l-au dus la Babilon. Iar când era în necaz, s-a rugat Domnului Dumnezeuului său și s-a smerit foarte mult înaintea Dumnezeuului părinților săi. Și I s-a rugat; iar El S-a lăsat înduplecat de el, i-a ascultat cererea și l-a adus înapoi la Ierusalim, în împărăția sa. Atunci Manase a cunoscut că Domnul este Dumnezeu. 2 Cronici 33:10–13.

Experiența prin care Manase a ajuns să cunoască faptul că Domnul era Dumnezeu s-a împlinit prin faptul că a fost îndepărtat din împărăția sa și apoi readus în împărăția sa. Nebucadnețar, asemenea lui Manase, a ajuns să-L cunoască pe Domnul atunci când a fost îndepărtat din împărăția sa și, după aceea, readus.

La sfârșitul zilelor, eu, Nebucadnețar, mi-am ridicat ochii spre cer și mi-a revenit priceperea; și L-am binecuvântat pe Cel Preaînalt, L-am lăudat și L-am cinstit pe Cel ce trăiește în veci, a cărui stăpânire este o stăpânire veșnică și a cărui împărăție dăinuie din neam în neam. Toți locuitorii pământului sunt socotiți ca nimic; El face după voia Sa în oștirea cerurilor și între locuitorii pământului; și nimeni nu-I poate opri mâna sau să-I zică: „Ce faci?” În același timp mi-a revenit judecata; și, spre slava împărăției mele, mi-au fost date înapoi cinstea și strălucirea; sfetnicii mei și mai-marii mei m-au căutat; am fost întărit în împărăția mea și mi-a fost adăugată o măreție și mai mare. Acum eu, Nebucadnețar, Îl laud, Îl înalț și Îl cinstesc pe Împăratul cerului, ale cărui lucrări toate sunt adevăr și ale cărui căi sunt judecată; iar pe cei ce umblă în mândrie El este în stare să-i smerească. Daniel 4:34–37.

Experiența lui Manase s-a împlinit asupra lui Nebucadnețar. Manase reprezintă „vremea sfârșitului” în istoria ultimilor trei împărați ai lui Iuda și venirea profeției celor șaptezeci de ani de

robie. Nebucadnețar reprezintă „vremea sfârșitului” în istoria celor trei decrete, după cum 1798 a fost „vremea sfârșitului” în istoria celor șapte tunete. În versetele tocmai citate, priceperea lui Nebucadnețar i-a fost redată la „sfârșitul zilelor”. „Sfârșitul zilelor” este menționat de asemenea în capitolul doisprezece din Daniel.

Ci tu mergi pe calea ta până la sfârșit; căci te vei odihni și te vei scula în partea ta de moștenire la sfârșitul zilelor. Daniel 12:13.

„sfârșitul zilelor” din capitolul doisprezece al cărții lui Daniel este „vremea sfârșitului”, căci lui Daniel i s-a spus să meargă „până va fi sfârșitul”. În acel timp Daniel avea să „stea în partea lui”. A „sta în partea lui” înseamnă a-și împlini scopul, lucru pe care Daniel l-a făcut atunci când cartea lui a fost desigilată la sfârșitul zilelor, care este „vremea sfârșitului”. În acel timp avea să fie o „sporire a cunoștinței”, pe care cei înțelepți o vor înțelege. La sfârșitul zilelor lui Nebucadnețar, „priceperea” i-a revenit.

„Când Dumnezeu îi încredințează unui om o lucrare specială de îndeplinit, el trebuie să stea la locul și în poziția ce i-au fost rânduite, așa cum a făcut Daniel, gata să răspundă chemării lui Dumnezeu, gata să împlinească planul Său.” Manuscript Releases, volumul 6, 108.

Manase predstavlja „vreme kraja“ u istoriji poslednja tri judejska cara, a Navuhodonosor predstavlja „vreme kraja“ u tri ukaza. Posle Manasije došao je njegov sin Amon.

Amon înseamnă „instruire” și reprezintă perioada de timp în care a existat o „creștere a cunoștinței” care i-ar fi instruit pe „cei înțelepți” în mesajul care fusese desigilat. După Amon a urmat apoi Iosia, singurul împărat dintre cei șapte care are o istorie profetică destul de bună, deși complicată.

Iosia înseamnă „temelia lui Dumnezeu” și reprezintă statornicirea adevărilor care fuseseră desigilate la „vremea sfârșitului”. Sporirea cunoștinței, care era reprezentată de Amon, a fost adunată laolaltă de William Miller, sub călăuzirea lui Gabriel și a altor îngeri sfinți. Lucrarea lui Miller este reprezentată prin numele Iosia, căci el a așezat temeliile mișcării. Mai sunt multe alte aspecte prin care Iosia poate fi identificat, dar vom trece mai departe la fiul său, Iohaz.

Iehoahaz avea douăzeci și trei de ani când a început să domnească; și a domnit trei luni în Ierusalim. Numele mamei lui era Hamutal, fiica lui Ieremia din Libna. El a făcut ce este rău înaintea Domnului, potrivit cu tot ce făcuseră părinții săi. Și Faraon-Neco l-a pus în lanțuri la Ribla, în țara Hamat, ca să nu mai domnească în Ierusalim; și a impus țării un bir de o sută de talanți de argint și un talant de aur. Și Faraon-Neco l-a făcut împărat pe Eliachim, fiul lui Iosia, în locul lui Iosia, tatăl său, și i-a schimbat numele în Ioiachim, iar pe Iehoahaz l-a luat; și acesta a venit în Egipt și a murit acolo. 2 Împărați 23:31–34.

Iehoahaz înseamnă „Iehova a apucat”, iar el a fost apucat de Faraonneco. Iehoahaz, fiul lui Iosia, a fost apucat de Faraonneco și înlocuit cu fratele său Eliakim, însemnând „Dumnezeul ridicării”. Faraonneco i-a schimbat apoi numele lui Eliakim în Ioiachim, însemnând „Dumnezeu Se va ridica”. Schimbarea unui nume este un simbol al unei relații de legământ, iar la împuternicirea primei solii, Dumnezeu intră în legământ cu un popor, în timp ce trece simultan pe lângă un fost

popor al legământului.

La 11 august 1840, Imperiul Otoman, care fusese reprezentat prin patru vânturi dezlegate timp de trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile, a fost oprit, sau, așa cum înseamnă Iehoahaz, a fost „apucat”. În același timp, Eliakim a fost făcut împărat, iar numele i-a fost schimbat în Iehoiakim, însemnând „Dumnezeu Se va ridica”. După Iehoiakim a urmat fiul său, Iehoiachin, care are trei nume în Scripturi.

នាម យហោ្គាគីន មានន័យថា «ព្រះអម្ពចាស់នឹងតាំងឡើង ហើយបង្កកើតឲ្យមាំមួន»។ គាត់ជាបុត្ររបស់ យហោ្គាគីម ហើយគាត់សម្គាល់ដល់ការមកដល់នៃវេតាទីពីរ នៅនិទាយរដូវ ឆ្នាំ 1844 ខណៈដែលព្រះ «បានតាំងឡើង ហើយបង្កកើតឲ្យមាំមួន» សុនងប្បតស្តេចង់ថ្មី ដ៏ពិត។ សាររបស់វេតាទីពីរ

គួរឲ្យមានប្រទានអំណាចដោយសារនៃការស្រែកទៅពាក់កណ្តាលអធ្យាតុរ ហើយ យក្សេនា និង កូនា មានន័យថា «ព្រះនឹងបង្កកើតឲ្យមាំមួន»។ នាមទាំងបី ដែលនិមួយៗមានន័យដូចគ្នា គឺណាងឲ្យការភ្ជាប់នៃការស្រែកទៅពាក់កណ្តាលអធ្យាតុរ ជាមួយសាររបស់វេតាទីពីរ។ នៅក្នុងការចាក់បង្កូរព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាមួយពពេលពេញជាចុងក្រោយ កំឡុងពេលការស្រែកយ៉ាងខ្លាំង នោះ មនុស្សសម្បយរយសស៊ែបបួនពាន់នាក់ គួរឲ្យមានបោះតុរ។ ការបោះតុរនៃមនុស្សសម្បយរយសស៊ែបបួនពាន់នាក់ គួរឲ្យមានបង្ហាញជាគំរូទុកជាមុននៅក្នុងការស្រែកទៅពាក់កណ្តាលអធ្យាតុរ នៃចលនា មីឡិយ៉ាត ហើយ យហោ្គាគីន ដែលគួរឲ្យមានហៅផងដែរថា យក្សេនា និង កូនា គឺជានិមិត្តរូបនៃការបោះតុរ។

Viu sunt Eu, zice Domnul, că, deși Conia, fiul lui Ioiachim, împăratul lui Iuda, ar fi inelul de pecetluire de la mâna Mea dreaptă, tot te-aș smulge de acolo. Te voi da în mâna celor ce caută viața ta și în mâna celor a căror față o temi, chiar în mâna lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului, și în mâna haldeilor. Te voi arunca, pe tine și pe mama ta care te-a născut, într-o altă țară, unde nu v-ați născut; și acolo veți muri. Dar în țara în care doresc să se întoarcă, acolo nu se vor întoarce. Este omul acesta, Conia, un idol disprețuit și sfărâmat? Este el un vas în care nu este nicio plăcere? Pentru ce sunt alungați, el și sămânța lui, și sunt aruncați într-o țară pe care n-o cunosc? Pământule, pământule, pământule, ascultă cuvântul Domnului. Ieremia 22:24-29.

Jehoiachin, Jeconiah și Coniah reprezintă timpul sigilării, când celui de-al doilea înger i se alătură mesajul Strigătului de la Miezul Noptii. El reprezintă timpul sigilării celor nechibzuite. Împăratul cel rău îi reprezintă pe aceia care sunt fecioarele laodiceene nechibzuite, care, în timpul sigilării, sunt sortite să primească semnul fiarei, întrucât sunt pentru totdeauna vărsate din gura Domnului.

Sigiliul de pe mâna dreaptă a lui Dumnezeu este pecetea Sa, iar cei care sunt vărsați din gura Domnului în timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii sunt puși în contrast cu Zorobabel, omul care avea în mână firul cu plumb al „celor șapte vremi”.

Vorbește lui Zorobabel, dregătorul lui Iuda, zicând: „Voi zgudui cerurile și pământul; voi răsturna tronul împărățiilor și voi nimici țaria împărățiilor neamurilor; voi răsturna carele și pe cei ce merg în ele; caii și călăreții lor vor fi doborâți, fiecare prin sabia fratelui său. În ziua aceea, zice Domnul oștirilor, te voi lua pe tine, Zorobabele, robul Meu, fiul lui Șealtiel, zice

Domnul, și te voi face ca pe un inel de pecetluire, căci Eu te-am ales, zice Domnul oștirilor.”
Hagai 2:21–23.

„Piatra de poticnire”, care este „cele șapte vremi”, este „firul cu plumb” în mâna lui Zorobabel, iar el este înfățișat ca „inelul de pecetluire” pe care Dumnezeu îl folosește pentru a-i sigila pe cei o sută patruzeci și patru de mii. Inelul de pecetluire, sau „semnul”, este așezat asupra acelor care „suspină și gem” din pricina urâciunilor care se săvârșesc în Ierusalim. Suspina și geamătul identifică experiența acelor care sunt sigilați, iar semnarea și strigarea este simbolul răspunsului lor launtric față de remediul „celor șapte vremi”. Ea este mărturisire pentru păcatele lor și pentru păcatele părinților lor. Ea este recunoașterea faptului că ei nu au umblat cu Dumnezeu și că Dumnezeu nu a umblat cu ei încă de la dezamăgirea din 18 iulie 2020. Ea este testul care a fost căzut în 1863, în perioada de timp când Philadelphia trecea în Laodicea. Ea a prefigurat perioada de timp când aceia reprezentați prin Conia sunt statorniciți pentru totdeauna ca fecioare nechibzuite laodiceene, iar aceia reprezentați prin Zorobabel sunt statorniciți pentru totdeauna ca fecioare înțelepte filadelfiene.

Iehoiachin a fost urmat de Zedechia, ultimul dintre cei șapte împărați. Așa cum Manase a reprezentat anul 1798 și „vremea sfârșitului”, Zedechia trebuie să reprezinte 22 octombrie 1844, când vedenia avea să „vorbească și să nu mintă”. Zedechia este un nume alcătuit din combinarea a două cuvinte ebraice. Unul dintre cuvinte este „Iehova”, iar acesta este combinat cu cuvântul care este tradus în Daniel capitolul opt, versetul paisprezece, prin „curățit”. Zedechia înseamnă curățirea templului lui Dumnezeu, care a început la 22 octombrie 1844.

Ultimii șapte regi ai lui Iuda reprezintă istoria progresivă din 1798 până la 22 octombrie 1844. Iehoiachim este simbolul datei de 11 august 1840, care, la rândul ei, reprezintă 11 septembrie 2001. El este un simbol al împuternicirii soliei primului înger și este introdus în primul verset al capitolului unu din Daniel. Astfel, cadrul și contextul capitolului unu din Daniel sunt împuternicirea soliei primului înger, așa cum este reprezentată în capitolul zece din Apocalipsa. În capitolul zece din Apocalipsa, Hristos S-a coborât cu o cărticică în mâna Sa, pe care Ioan a fost poruncit să o mănânce. Acesta este motivul pentru care prima probă din cartea lui Daniel are de-a face cu mâncarea.

Vom continua aceste subiecte în articolul următor.

Și El mi-a zis: „Fiul omului, hrănește-ți pântecele și umple-ți măruntaiele cu acest sul pe care ți-l dau.” Atunci l-am mâncat, și în gura mea a fost dulce ca mierea. Ezechiel 3:3.